

Оксана Забужко Інструктор з тенісу

Я його дратую, це абсолютно очевидно. Нічого дивного: на гадку про те, як я виглядаю збоку — королева коровою, з незграбно розчепіреними¹ ногами й судомно² затиснутою в жмені ракеткою (і яким чином така неприродна поза виходить у них граціозною? — от хоч би і в тих баришень³ на сусідньому корті, зовсім молодесеньких, не інакше якихось жирних донечки, та, що справа, гумова ляля-блондинка, раз у раз без потреби картинно стріпує довгим розпущеним волоссям, перехопленим над чолом білою лентою: знає, стерво⁴, що гарна! — а я свої руки відчуваю як кепсько пригнані протези, і ноги також), — на гадку про це трагікомічне видовище мене й саму нудить, і чувака⁵, по правді, шкода: теж мені заняття для психічно здорового хлопа — воловодитися за десять баксів на годину з отакими гергепами (мабуть, думає: «Ну й тупиця!»), та мене б і за сотку неvistачило!.. Але допомогти йому я нічим не можу — хіба пояснити, що в дійсності я далеко не така тупа, як показуюся на корті. Ніби йому від цього полегшає.

— Кисть жесткая, а пальцы свободны⁶, — терпляче повторює він, уже вкотре ловлячи на гарячому мою намертво застряглу длань і настановчо рознімаючи трупну хватку: — Ракета должна прокручиваться.⁷

(«Ракета» — це недоречно претензійне слівце дере мені слух так само, як йому моє непоштиве «ракетка», що його він щоразу ледь бридливо виправляє: в кожному ділі є свої амбіції).

— Я пам'ятаю, — мимрю, як двійчниця⁸: я справді пам'ятаю, пречудесно все ловлю з першого разу і назавжди (слова «ракетка» вперто тримаюся не тому, що забуваю, а тому, що фізично не здолаю вимовити пишне «ракета», ціле моє почуття стилю бунтується!), і жодної потреби нема товкти мені те саме встопарканадцятьє, але що ж толку, коли почута інформація безнадійно захрясає⁹ в мозку і м'язам ніяк не передається — либонь, ту саму муку приниження переживають паралітики... В чотири роки тато купив мені двоколісного велосипеда. Очевидно, в нього тоді був вихідний, і він вирішив цілком покласти його на олтар батьківського обов'язку — до вечора я таки якось навчилася одночасно крутити педалі й правувати кермом, але з цілого того дня — одного з найстрашніших у моєму житті — пригадую лиш німий жах тіла, заціпенілого¹⁰ в безнадійному чеканні кінця наруги¹¹: на атракціон збіглася дітвора з усенького кварталу і впродовж кількох годин, оточивши велосипедика, галасливо асистувала моєму батькові, навзаводи¹² викрикуючи свої

¹ Розчепірений — розсунений у різні боки.

² Судомо — мимовільне скорочення м'язів. Корчі.

³ Баришня — (рос.) панна, панночка.

⁴ Стерво — труп тварини.

⁵ Чивак — (мол. сленг) Молодий чоловік, хлопець.

⁶ In Russian. (Keep your) wrist stiff and your fingers loose.

⁷ In Russian. The racket should (be free to) turn.

⁸ Двійчниця — та, що дістала „двійку”, тобто, погану оцінку.

⁹ Захряснути — загрузнути.

¹⁰ Заціпеніти — стати нерухомим.

¹¹ Наруга — немилосердне знущання.

¹² Навзаводи — дуже швидко, наввипередки.

поради й коментарі. Мабуть, йому подобалося бути в центрі такої всенародної уваги — мене ж, беспорядну й розчавлену тим колективним натиском, мов кошения, викинуте на рев стадіону, спаралізувало, як при короткому замиканні¹³: роз'єдналися дротики між першою й другою сигнальною системою, між здатністю розуміти й здатністю свідомо відтворювати рухи, і ціле пообіддя батько, не помічаючи, чесно катав по двору жертву каталепсії — перелякане, непорушно зібгане в сідлі тільце. Можливо, якби я зуміла тоді розплакатись, моє життя склалось би інакше. Або якби мої батьки розлучилися ще перед тим: в ролі святочно-недільній, що не вимагала педагогічного хисту (чи то пак, розуміння іншої людини), мій батько був досконалий, мов винахідливий коханець, і наші вилазки удвох, від восьмилітнього віку почавши, до зоопарку, до театрів і музеїв, з неодмінним ритуальним кафе-морозивом на прощання, найдужче скидалися на любовні побачення — зокрема й за напередодню атмосферою солодкого передчуття. Мабуть, психологічно ми були тоді вже ровесниками, і ця гра рівно захоплювала нас обох: гратися мій батько, царство йому небесне, вмів куди ліпше, аніж жити. Зрештою, як і більшість мужчин. От і цей мені каже, з ноткою ледве вчутної зверхности: — Расслабтесь, вы же не на работе! Это должно доставлять удовольствие...¹⁴

Гм, але ж *ти* на роботі, чоловіче, — чи вмисне собі таку роботу підшукав: щоб і гратися, і плату за це отримувати? Це саме «удовольствие» він, між іншим, ладен виявляти повсякчас — коли забирає в мене, для демонстрації, ракетку («ракету»), еге ж, — може, подумки він взагалі до неї на «ви» звертається? — штука й справді коштовна, майже три тисячі крон — трохи не весь гонорар за лекцію! — я в неї вгепала у фірмовому «Reebok'івському» магазині в центрі Стокгольма: думала зробити подарунок Олегові, бо чулася перед ним винуватою, вже не згадаю за що, в останній рік це трапляється дедалі частіше, а що Олег — вичитавши мені попутно за «Reebok», бо чому ж не порадилася, бо в Швеції є, виявляється, й ліпші, елітніші фірми, — відрядив мене натомість із моїм-таки подарунком на це ідіотське навчання, то вина моя від того тільки зросла, і постає питання, чи не цього мій найдорожчий і домагався?) — «Сма'ріте сюда!»¹⁵ (о Господи, ну й зворотики, вже не кажучи про фонетику, про оте «сма'ріте»!) — але ж, на відміну від нього, я у відповідь не морщусь, ані жилочкою на обличчі не тіпнусь, чисто тобі індіянський вождь!) — для наочности рухи він робить нарочито сповільнені, мов при зйомці рапідом, і я не можу позбутись відчуття, наче він трохи переді мною хизується, — врешті-решт, мужик із нього породистий, і збоку це, згодна, виглядає дуже гарно, замилуєшся, — ніби ракетка продовження його руки, що, своєю чергою, перетікає в траєкторію польоту м'яча: тут навіть якийсь натяк на безмежність, на проекцію себе у всесвіт — із свого роду лімітом функції, як у математиці (ліміт — це асфальт при смеші, або ще стінка, в котру з глухим, схожим на короткий стогін, постуком вдаряється м'яч — а якби не вона, так би й летів і летів, у нескінченність...), — тільки в ці хвилини, водячи за ним очима, я й розслабляюсь: нічого не скажеш, гарно, і з тою білявою хвойдочкою¹⁶, що так визивно крутить задком на сусідньому

¹³ Short circuit.

¹⁴ In Russian. Relax, you're not at work! This is supposed to bring pleasure.

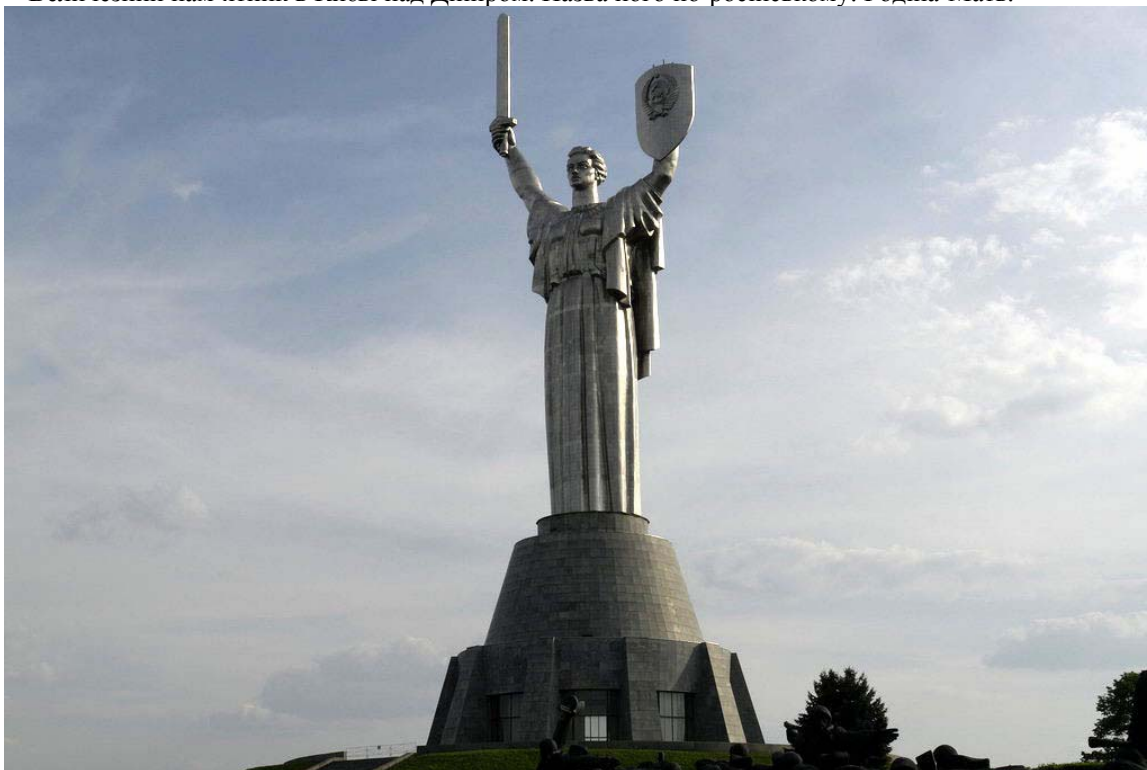
¹⁵ In Russian. Look here (Watch). But pronounced as if the word did not have a “t” in it.

¹⁶ Хвойда — неохайна, нечепурна людина. Лайливе.

корті, вони б склали пречудову пару, хоч фільмує (він, до того ж, брюнет!), але для себе я рішуче не бачу тут місця — у мене ніколи так не вийде, цих рухів я не повторю нізащо в світі, навіть під дулом пістолета. Всяка ситуація, де треба прилюдно здобувати які-небудь фізичні навички, автоматично скидає мене на тридцять років назад, на той самий велосипедик — я глухну, сліпну й просто стаю правцем, чекаючи, коли все скінчиться й мене відпустять на волю. В школі найтяжчим моїм кошмаром були уроки фізкультури, від яких, попри всі ревно докладені зусилля (я навіть удала була раз непритомність! — зумівши хоч і переконливо, проте зовсім м'якенько впасти не забившись), домогтися звільнення так і не вдалося (в старших класах мене, гадаю, взагалі мали б запідозрити в неспинній кровотечі — як ту євангельську безщасницю, котру зцілив Ісус...). Плавати, слава Богу, я навчилася сама — на безлюдді, безліч разів ризикуючи втопитися як оселедець. Танцювати до пуття так і не навчилася, і, скажімо, вальсувати зі мною — то для партнера, припускаю, десь так само, як би по лаврських схилах із Бабою-Уродіною¹⁷, тільки без меча, — але в танці, нівроку, завжди присутній сексуальний елемент, і це мене рятує: секс — по суті, єдина сфера, де я можу цілком компенсувати свій вимушений пластичний кретинізм. До такої міри, що досі про той кретинізм так ніхто й не здогадався.

І мій інструктор, бідака, теж нічого не підозрює. Мою неприродну штивність він наївно витлумачує собі тим, що я перепрацьовуюсь за своїм комп'ютером — «ну да, у вас же работа сідячая»¹⁸ (це вимовляється з ноткою мимовільної пошани), — й щиросердо дораджує мені, добряк, якісь там масажі, поки я, мовляв, не допрацювалася до зміщення дисків, а я йому обіцяю, що обов'язково цим займуся,

¹⁷ Величезний пам'ятник в Києві над Дніпром. Назва його по-російському: Родина-Мать.

¹⁸ In Russian. Well, yes, you have a desk job (a “sitting” job).

от хай-но тільки скінчу замовлену статтю для «Atlantic Monthly», — і на тім ми й розходимося: до наступного разу, а наступного разу повторюється те саме. Не розтлумачиш же йому, що розслабити мене можна, хіба що як слід влупивши по голові: чверть літра коньяку, наприклад, — і я потраплю станцювати, хоч би й на подумі, незгірше од якої зірки бразилійського карнавалу, бувало вже таке, — тіло тоді робиться пластиліновим, улягаючи єдино ритмові музики, просто розчиняється в ньому до стану вільного ширяння, але то все рухи природжені, як і в сексі, а от навчитися з бодуна¹⁹ нових, хай навіть і нескладних, по-моєму, ніхто ще не потрапив, нема таких методик... Якби йому вдалося, він міг би захистити на мені дисертацію. Запатентувати це діло. А що, чим погана ідея — хоч якийсь зиск!

Натомість він, по-хлоп'ячому весело блиснувши очима, передає мені ракетку назад: роби-як-я. Лови, цебто, кайф²⁰. Чорта пухлого, братіку: мене можна тільки, вислідом тупих і виснажливих повторів, надресирувати як ведмеда, але от жодного кайфу я, як і ведмідь, від того не отримаю: в моїх зазубрячених рухах ніколи не буде свободи.

— Я намуляла²¹ руку...

Ну просто тобі Мавка з другої дії «Лісової пісні»: «Я руку врізала...» Зараз він мені відповість, як Лукашева мати (і — слушно!): «Було при чому!» Але при основі великого пальця, там, де червоніє натертій руків'ям ракетки басаман²², справді вже проступає пухирець: буде чим відзвітуватися Олегові за свою старанність, хай бачить! Якщо після цього в нього не з'являться докори сумління...

— Потому що неправильно держите²³, — з легким серцем кидає інструктор: моя «вава» явно не робить на нього аніякісінького враження, типово чоловіча нечутливість²⁴ (зате зі своїми власними «вавами» як же вони всі в одну душу носяться, Господи!). Натомість щось інше перепиняє його увагу — на мить він затримує мою долоню, вдивляючись у неї, ніби збирається ворожити, і, лиш перехопивши мій питальний погляд, пускає (ледь зашарівшись!):

— Очень нежные руки²⁵, — пояснює, наче виправдовуючись. Я сміюся перебільшено голосно — головним чином від полегкості опинитися врешті на своїй території:

— Це діагноз чи комплімент?

Інструктор бентежить, як пацан: словесна гра — то вже мій Вімблдон, моя подача з крутим підрізом, яку він годен хіба що провести очима, — таких м'ячів ловити явно не звик, і не варто вганяти хлопа в краску ні за що ні про що... Колись я полюбила Олега саме за те, як, мало не від першого знайомства, сміливо був ринувсь навперейми всім моїм подачам, показавши себе справді партнером, здатним витримувати темп, — заснидівши розумом на своїх однотипних ділових оборудках²⁶, він явно тішився, розминаючи затерплі в безрухові ділянки мозку, з наростаючою втіхою брав більшість моїх «м'ячів», а ті, котрі пропускав,

¹⁹ Бодун — похмілля, hangover.

²⁰ Кайф — задоволення, насолода, приємність. Дуже поширений молодіжний термін.

²¹ Намуляти — тертям пошкодити.

²² Басаман — смуга на шкірі.

²³ In Russian. Because you hold it wrong.

²⁴ По-російському. Нечутливість.

²⁵ In Russian. Very delicate hands.

²⁶ Оборудка — сумнівна угода, махінація.

відступаючись, викликали в нього безкорисливо-ширий захват, майже порив аплодувати, як у мене — споглядання з лавочки за грою інструктора: екстатичний, ледь не побожний подив перед виявом чистого артистизму, і під одну з таких хвилин Олега й прорвало на освідчення, досі пам'ятаю його заворожений погляд замить-до-того, — щойно переогодом²⁷ виявилось, що то був чи не найспонтанніший учинок у його житті, загалом вельми жорстко спланованому й контрольованому, але тоді ми були ще по-справжньому щасливі... Чого Олегові не уйняти — це спортивної витривалості: зрештою, і в теніс він грає з дитинства. Непогана школа, авжеж. І в даному випадку він теж доможеться свого: добряче попомучившись, цей скупко плачений хлопака колись таки надресирує²⁸ «пані Марту» (хоч його й вочевидь ламає так до мене звертатись, до цієї форми він не звик, і вона його сковує, як сковувала б іноземна, але й на «просто Марту» перейти не важиться, тож здебільшого ми обоє, за німою згодою, чемно балансуємо на безособовому «Ви»...) — надресирує її до тієї кондиції, коли «пані Марта» зможе, дарма що без особливої радості, супроводжувати рідного мужа на корти в ролі дарма що нікудишнього, а все ж таки спаррінг-партнера, такого собі зброєносця. Кажуть, це позитивно впливає на взаємини подружжя. Зміцнює, цебто, родину — коли чоловік дістає нагоду по повній програмі продемонструвати тобі, яка ти, власне кажучи, нікчема. Яка (наприклад) недолуга каракатиця²⁹ — а він все'дно тебе любить: хоч поганеньке, зате своє. Вже навіч бачу, як, за яких півроку, десь так у вересні-жовтні, я безладно метушуся цим самим кортом, не встигаючи на Олегові нещадні, хижі подачі, — він уміє бути мстивим, тобто щиро діставати насолоду од чийогось приниження... Я раз у раз вибігатиму цуциком за ворота й пірнатиму в кущі, шукаючи за м'ячем, а Олег чекатиме тимчасом потойбіч сітки в олімпійській позі, поляпуючи себе ракеткою по стегну й поблажливо посміюючись. Потім ми поїдемо до ресторану, де він змітатиме з тарілок із апетитом зголоднілого підлітка, а перед десертом завважить — утираючи рота серветкою, мов переводячи дух, — що я забагато курю, і я й правда куритиму як комин. Говоритимемо ми мало, та й про що б, зрештою?

Бог свідок, я завжди згодна йому підіграти — як кожна жінка, влаштувати по ходу всякого спільного діла невеличкий, непомітний міньєт³⁰ його настовбурченому самолюбству, вмисне підкресливши, навіть інколи педальнувши до відвертого Гротеску свою невмілість в усьому тому, де він дійсно мене переважає, — зобразити з себе, приміром, геть непрактичну розтелепу, якій усе валиться з рук, яка нездатна навіть на стіл до ладу накрити й перед приходом гостей раденько обертається мужеві-всевмійкові на дрібного попихача, на принеси те, подай се, чудова композиція, Олежку, а куди скажеш поставити квіти? — я охоче відступаю йому справи, що називається, організаційні, нібито сама я страх яка незорганізована особа і, якби не він, то ну буквально на жоден літак би не встигла (чотири вирішальних для моєї кар'єри роки прожила сама — і прекрасно якось усе і всюди встигала!), — але хай буде, не маю нічого проти, чи ж мені шкода, зрештою, це звичайна система вироблених компромісів, як навзаєм

²⁷ Переогодом — по деякім часі.

²⁸ Дресирувати — навчати тварин виконувати які-небудь дії.

²⁹ Каракатиця — literally, a squid, but used figuratively about an awkward, klutzy person.

³⁰ Різновид статевого акту, оральний секс.

допасованих зазубнів і западин³¹, неминуча й неунікненна, якщо хочеш мати чоловіка не тільки для ліжка, бо перемог у ліжку йому ніколи не буває досить, о'кей, дуже добре, я все це розумію і все приймаю, але, до ясної холери! — я ж розказала йому про свій двоколісний велосипедик, і про свої шкільні страждання в спортзалі теж, я пояснила, як мені паскудно, погано мені, чуєш, невже це так важко втямити! — всюди, де мені гукають, як держати руки, а як ноги, і що і в якому порядку з ними чинити, можете вважати мене жертвою гуртового згвалтування, якщо вам так зрозуміліше, чи ще якогось травматизму, виберіть собі до вподоби самі, тільки, ради Бога, лишіть мене в спокої, от і все, чого я прошу! Я все це виказала, ба ні, викричала (крик — зброя слабких!), на одному подиху, натхненно й темпераментно, — і вся моя бурхлива навала, вся літня гроза розбилась як стій об Олегову спокійну, стримано-переможну, як на портретах товариша Сталіна, посмішку: «Так от тобі й нагода позбутися цієї проблеми!» — і так переконливо воно в нього прозвучало, достоту як у мудрого батька народів, котрий з певністю знає, які ліки вживати, навіть якщо нерозумним дітям вони, гіркі, не до смаку (ГУЛАГ, наприклад...), аж я, спантеличена³², подумала на хвильку (і через цю хвильку тепер і стовбичу³³ тут, як голяка серед площі!): ч-чорт'я його зна, а мо', й справді?.. Олега видимо бавила ця ситуація — бавило відчуття не підробленої (підіграної), а таки вже правдивої надії мною влади: що вона правдива, це він з місця відчув, а в своєму бізнесі засвоїв на підшкірному рівні — не випускати з рук раз завойоване. Не розтискати, так би мовити, пальців. Між іншим, колись ця хватка³⁴ мене в ньому щиро захоплювала — доки об'єктом її були інші люди, а я споглядала збоку.

Сама винувата: можна скільки завгодно прикидатися слабкою, але в жодному разі не можна розкриватися перед людиною із своїх реальних слабкостей — рано чи пізно він обов'язково перетворить їх собі на підніжну сходинку дорогою на власний п'єдестал. Втїхи з того небагато — якщо тільки ти не мазохістка. А я, на жаль, не мазохістка.

Єдине, що мені наравду подобається в цих уроках, — то самі корти рановранці, з їхнім духом вологи й свіжої фарби, з довколишньою парковою тишею, порушеною тільки пташиним щебетом (чомусь особливо лунким у цих старих алеях: ніби в налятий водою дитячий свищик), та ще часом неподалік — гулками постуками по м'ячу: хтось устиг прийти раніше за тебе і вже вправляється, схоже, виходить їм ліпше, ніж мені... Я б з охотою просто так посиділа на лавочці, спостерігаючи за грою мого інструктора, геть нічого не фіксуючи й не запам'ятовуючи, бездумно, розпружено, як ото на березі моря — за перебігом хвиль, доки не почнеш упадати в дрімоту (особливо приємно дивитися, як він краєм ракетки зграбно підкочує собі м'яча з землі вгору по нозі: схоже на балет), — навіть дивно, їй-Богу, скільки є на світі гарних речей і яких неймовірних ми докладаємо зусиль, аби якнайшвидше їх усі запаскудити... Коли я пробую піднести м'яча з землі не нахилиючись, то тільки обдряплю ракетку. В ці короткі хвилини перепочинку від тортур — коли треба бігти підбирати м'яча — я відчуваю з

³¹ Зазубень і западина — protrusion and indentation.

³² Спантеличений — розгублений, замішаний.

³³ Стовбичити — стояти, вирізнятися серед навколишнього простору.

³⁴ Хватка — прийом, спосіб, яким беруть що-небудь.

відстані застиглий погляд інструктора, що обміряє мої ноги й сідниці, і це ненадовго повертає мені захитану перед тим рівновагу, як при всякому занепаданні духом, суто механічний прийом: робиш круту³⁵ підмальовочку, два-три, рукою майстра, мазки авангарду в прикиді³⁶, з викликом³⁷ виходиш на вулицю — і, заки доцокаєш до метро з гордо задертим писком (перехопивши на шляху з півдесятка зустрічних чоловічих поглядів!), вирішуєш, що справи твої загалом не такі вже й кепські, як було здавалося вдома або в машині поруч із рідним мужем, — а на десятій хвилині реставрується навіть свідомість власних професійних чеснот: пригадуєш, йолки-палки, що ти ж, врешті-решт, сама на себе заробляєш, і то несогірше, і цінують тебе, нівроку, не за ноги й сідниці! — і після цього вже повний порядок, кобіта знову в формі, — тобто, в даному випадку, ракетка в правій руці, м'яч у пальцях лівої, ліва ступня паралельна ракетці, «упор на правую ногу». Про мене, «на правую», так «на правую» (що напевно таким чином здобуду, то непропорційну крепатуру³⁸ — в одному стегні, хіба ж не кумедно?..).

— Давайте і що разок...

Він майже просить.

Послушно кивнувши, закликаю в виставленій ним позиції, як, на сто років, персонаж із царства Сплячої Красуні, — доки він переходить потойбіч сітки, добре скроєний хлоп, пружний у ході, як пума, — і зупинившись, мов умить оцінивши мізансцену (отже, не так незграбно й виглядає мій нарочито зачаєний мисливський пригин?), схвально зблиснувши зубами, махає мені звідтіля: давай!..

Несподівано м'яч вистрілює в небо стрункою свічкою — одночасно з побідним папуаським кличем інструктора, який перебільшено замашним жестом сплеча (невже це я його на такий спонукала?) відбиває його — «Харашо!» — неприховано-радісно — назад на мене, але до того я вже не готова: я остовпіло стою на місці, осмислюючи щойно побачене, впоєно перетравлюючи в правиці післямак точного удару, залишкове бриніння туго напружених ракеткових струн, що співуче відлунує в м'язах, ось, значить, як досягається ця єдність ракетки і руки!.. Ось воно як, знавісніло прокручується в мозку та сама фраза. Оце, значиться, так. Ось так воно й робиться.

І — відразу ж услід за тим, сліпуче, як спалах, — я розумію, що Олега я поб'ю. Що цієї ж таки осени не він мене — а я його заганяю. Дарма що за ним досвід і вправність — я меткіша за нього, я рухливіша, і на мені нема зайвої ваги — а він уже другий рік як рунув гладшати, так само обвальню³⁹, як і лисіти, і тому-то й програвати почав своїм постійним партнерам, намітивши на їх місце — мене... І, нарешті, — я також уперта, незгірше за нього: особливо коли треба оборонятися.

— Вот видите, у вас все получится, — озивається, мов підслухавши, інструктор у мене над головою — лагідно, сливе заспокійливо, як до дитини. — Тільки не надо так напрягаться, на вас же никто не нападет...

Зненацька зір мені встеляється сльозами, колихкою світляною пеленою, яку мушу негайно скліпнути, мушу відвернути голову й притамувати подих, щоб не

³⁵ Крутий — sharp, hard, steep.

³⁶ В прикиді — extra, bonus.

³⁷ З викликом — with a challenge.

³⁸ Крепатура — muscle cramps.

³⁹ Обвалюватися — раптово спадати вниз, руйнуватися.

розревітися отут як стій, поки важка сльозина самовільно, як равлик, сповзає по щоці, — і поки чоловіча рука обіймає мене за плечі й слух заліплює теплою, м'якою, бурмотливою ватою:

— Ну что ты, глупенькая... Ну что ты, ну зачем... Ну не надо...⁴⁰

От вони й ринули, сльози, розмиваючи світ і обличчя, — я з судомним⁴¹ схлипом втуляюсь йому в плече, ніби збираюся виплакати за все життя за одним разом, ніби так і слід — стояти серед білого дня на корті в обіймах чужого чоловіка й плакати, як не вийшло тридцять років тому, — він ніжно гладить мені волосся, а тоді притискає до себе міцно, ривком, так що відразу стає ясно, як давно йому цього хотілося, і я у відповідь вдячно припадаю до нього цілим тілом, відчуваючи крізь тонку тканину спортивного костюма його бажання, так, наче немає в мене зараз на світі ріднішого чоловіка, і цілком можливо, що так воно й є, — ми цілуємось захланно, як школярі, із слабким солоним присмаком моїх сліз, які він відтак знімає, обережно проводячи мені по щоці пальцем і всміхаючись, злегка тремтячими губами, а тоді знову болісно втискає мене в себе на всю довжину тіла, глухо застогнавши, і з мене відлунує тим самим підземним стогоном — тим, від якого з безгучним здриганням відкриваються надра й печери, тим, за яким починається — повна й остаточна свобода...

Цікаво, чи бачать нас дівулі з сусіднього корту?..

— Ну?.. — його руки сковзають мені по спині — злегка відсторонившись, він вдивляється в мене питально, вже по-чоловічому вимогливо, але разом і розчулено-ніжно: як у своє творіння. — Ну што?..

А й справді, що тепер?

Присоромлено підшморкую носом — не в змозі, однак, відвести погляду, й далі безсоромного: ми торкаємо одне одного очима, так фізично, дотикально відчутно, як коли б були зовсім без одяжі... Ні, ще ближче: як двійко змовників, котрі щойно уклали проти світу таємний пакт. Той пакт уже вступив у силу, вже діє, — і, щасливо, мовби справді-таки після кохання, зітхнувши на повні груди (почасти, щоб погамувати серцебиття!), я чесно кажу:

— Я б хотіла спробувати ще раз. Здається, тепер у мене нарешті вийде.

2000 р.

⁴⁰ In Russian. Now, now, you foolish little thing. Now, now. What for? There's no need to cry.

⁴¹ Судомна — мимовільне скорочення м'язів. Reflex.